

Офіційний переклад

Європейська ландшафтна конвенція Преамбула

Держави – члени Ради Європи, які підписали цю Конвенцію,

враховуючи те, що метою Ради Європи є досягнення більшої єдності між її членами для цілей охорони та реалізації ідеалів і принципів, які є їхньою спільною спадщиною, і що ці цілі досягаються, зокрема, шляхом угод в економічній і соціальній сферах;

зацікавлені у забезпеченні сталого розвитку, що базується на збалансованому і гармонійному співвідношенні між соціальними потребами, економічною діяльністю та довкіллям;

беручи до уваги, що ландшафт відіграє важливу суспільну роль у культурній, екологічній, природоохоронній та соціальній сферах і є ресурсом, який сприяє економічній діяльності; що його охорона, регулювання та планування може сприяти створенню нових робочих місць;

усвідомлюючи, що ландшафт сприяє формуванню місцевих культур і є основним компонентом європейської природної та культурної спадщини, який сприяє добробуту людей та консолідації європейської ідентичності;

визнаючи, що ландшафт є важливою складовою якості життя людини всюди: в містах і сільській місцевості, у деградуючій місцевості та місцевості високої якості, в місцевості виняткової краси та у звичайній місцевості;

беручи до уваги, що розвиток сільського та лісового господарства, технічних засобів промислового виробництва та добування мінералів, а також регіонального планування, міського планування, транспорту, інфраструктури, індустрії туризму та відпочинку, так само як і, на більш загальному рівні, зміни у світовій економіці, у багатьох випадках прискорюють зміну ландшафтів;

бажаючи задовольнити прагнення громадськості насолоджуватися ландшафтами високої якості та відігравати активну роль у розвитку ландшафтів;

вважаючи, що ландшафт є ключовим елементом добробуту людини і суспільства, і що його охорона, регулювання і планування призводить до виникнення прав і обов'язків для кожної людини;

зважаючи на правові інструменти, що існують на міжнародному рівні у сфері охорони та управління природною і культурною спадщиною, регіонального та просторового планування, місцевого самоврядування та транскордонного співробітництва, зокрема Конвенцію про охорону дикої флори та фауни і природних середовищ існування в Європі (Берн, 19 вересня 1979 року), Конвенцію

про охорону архітектурної спадщини Європи (Гранада, 3 жовтня 1985 року), Європейську конвенцію про охорону археологічної спадщини (переглянуту) (Валлетта, 16 січня 1992 року), Європейську рамкову конвенцію про транскордонне співробітництво між територіальними общинами або властями (Мадрид, 21 травня 1980 року) та додаткові протоколи до неї, Європейську хартію місцевого самоврядування (Страсбург, 15 жовтня 1985 року), Конвенцію про біологічне різноманіття (Ріо-де-Жанейро, 5 червня 1992 року), Конвенцію про охорону всесвітньої культурної та природної спадщини (Париж, 16 листопада 1972 року) та Конвенцію про доступ до інформації, участь громадськості в процесі прийняття рішень та доступ до правосуддя з питань, що стосуються довкілля (Орхус, 25 червня 1998 року);

визнаючи, що якість та різноманітність європейських ландшафтів є спільним ресурсом, і що важливо співробітничати в напрямі його охорони, регулювання та планування;

бажаючи створити новий інструмент, присвячений винятково охороні, регулюванню та плануванню всіх ландшафтів Європи, домовилися про таке:

ГЛАВА I - ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1 – Визначення

Для цілей цієї Конвенції:

- a) «ландшафт» означає територію, як її сприймають люди, характер якої є результатом дії та взаємодії природних та/або людських факторів;
- b) «ландшафтна політика» означає формування компетентними органами влади загальних принципів, стратегій та керівних положень, які дозволяють вживати конкретних заходів, спрямованих на охорону, регулювання та планування ландшафтів;
- c) «мета якості ландшафту» означає для конкретного ландшафту формулювання компетентними органами влади прагнень громадськості стосовно рис ландшафту, який їх оточує;
- d) «охорона ландшафту» означає діяльність щодо збереження та підтримання важливих або характерних рис ландшафту, яка визначається його цінністю за походженням, зумовленою його природною конфігурацією та/або діяльністю людей;
- e) «регулювання ландшафту» означає діяльність з точки зору сталого розвитку, спрямовану на забезпечення постійного догляду за ландшафтом з метою

спрямування та узгодження змін, спричинених соціальними, економічними та екологічними процесами;

f) «планування ландшафту» означає чітко визначену, спрямовану на перспективу діяльність з поліпшення, відновлення або створення ландшафтів.

Стаття 2 - Сфера застосування

Відповідно до положень, що містяться у статті 15, ця Конвенція застосовується щодо всієї території Сторін і охоплює природні, сільські, міські та приміські території. Вона поширюється на землі, внутрішні води та морські акваторії. Вона охоплює ландшафти, які можна вважати унікальними, а також звичайні або деградуючі ландшафти.

Стаття 3 – Цілі

Цілями цієї Конвенції є сприяння охороні, регулюванню та плануванню ландшафтів, а також організація європейського співробітництва з питань ландшафту.

ГЛАВА II - НАЦІОНАЛЬНІ ЗАХОДИ

Стаття 4 — Розподіл відповідальності

Кожна Сторона впроваджує цю Конвенцію, зокрема статті 5 та 6, згідно з її власним розподілом владних повноважень, відповідно до її конституційних принципів та адміністративного устрою, з повагою до принципу субсидіарності, з урахуванням Європейської хартії місцевого самоврядування. Не відступаючи від положень цієї Конвенції, кожна Сторона узгоджує виконання цієї Конвенції зі своєю власною політикою.

Стаття 5 - Заходи загального характеру

Кожна Сторона зобов'язується:

- a) визнавати ландшафти у законі як суттєвий компонент оточення людей, як вираження різноманітності їхньої спільної культурної та природної спадщини та як основу їхньої ідентичності;
- b) визначати та впроваджувати ландшафтну політику, спрямовану на охорону, регулювання і планування ландшафту шляхом здійснення конкретних заходів, передбачених у статті 6;
- c) встановлювати порядок участі широкого загалу, місцевих і регіональних органів влади та інших сторін, заінтересованих у визначенні та впровадженні ландшафтної політики, згаданої у пункті b вище;

d) включати ландшафт до своєї політики у сфері регіонального та міського планування та до своєї культурної, екологічної, сільськогосподарської, соціальної та економічної політики, а також до будь-якої іншої політики, що може безпосередньо або опосередковано впливати на ландшафт.

Стаття 6 - Конкретні заходи

A Підвищення рівня обізнаності

Кожна Сторона зобов'язується підвищувати рівень обізнаності громадянського суспільства, приватних організацій та органів державної влади щодо цінності ландшафтів, їхньої ролі та змін у них.

B Підготовка та освіта

Кожна Сторона зобов'язується сприяти:

- a) підготовці спеціалістів у галузі оцінки ландшафтів та роботи з ними;
- b) розробці мультидисциплінарних навчальних програм у галузі ландшафтно-ї політики, охорони, регулювання та планування ландшафтів для фахівців у приватному та державному секторах, а також для відповідних об'єднань;
- c) створенню шкільних та університетських курсів, які у відповідних предметних розділах висвітлюватимуть цінності, притаманні ландшафтам, і питання, які виникають у зв'язку з їхньою охороною, регулюванням та плануванням.

C Ідентифікація та оцінка

1. Кожна Сторона за активної участі заінтересованих сторін, як це обумовлено у статті 5.с, та з метою поліпшення знань стосовно її ландшафтів зобов'язується:

- a)
 - i ідентифікувати свої власні ландшафти на всій її території;
 - ii аналізувати їхні характерні риси та фактори, що призводять до трансформації таких рис;
 - iii фіксувати зміни.
- оцінювати ідентифіковані таким чином ландшафти, враховуючи особливе значення, яке їм надають заінтересовані сторони та населення, якого це стосується.

2. Порядок проведення такої ідентифікації та оцінки регулюється шляхом обміну досвідом і методологією, організованим між Сторонами на Європейському рівні відповідно до статті 8.

D Цілі щодо якості ландшафту

Кожна Сторона зобов'язується визначати цілі щодо якості ландшафту для ідентифікованих та оцінених ландшафтів після обговорень громадськістю відповідно до статті 5.с.

E Впровадження

Для реалізації ландшафтної політики кожна Сторона зобов'язується впроваджувати інструменти, спрямовані на охорону, регулювання та/або планування ландшафту.

ГЛАВА III – ЄВРОПЕЙСЬКЕ СПІВРОБІТНИЦТВО

Стаття 7 – Міжнародна політика і міжнародні програми

Сторони зобов'язуються співробітничати під час розгляду ландшафтної складової міжнародної політики та міжнародних програм і рекомендувати у разі необхідності включення до них положень, що стосуються ландшафтів.

Стаття 8 – Взаємодопомога та обмін інформацією

Сторони зобов'язуються співробітничати для підвищення ефективності заходів, що вживаються згідно з іншими статтями цієї Конвенції, та зокрема:

- a) надавати взаємну технічну і наукову допомогу з питань ландшафтів шляхом накопичення та обміну досвідом, а також результатами науково-дослідницьких проектів;
- b) сприяти обміну спеціалістами у галузі ландшафту, зокрема з метою навчання та інформування;
- c) здійснювати обмін інформацією щодо всіх питань, які охоплюються положеннями Конвенції.

Стаття 9 – Транскордонні ландшафти

Сторони заохочуватимуть транскордонне співробітництво на місцевому та регіональному рівнях та, у разі необхідності, готуватимуть та впроваджуватимуть спільні ландшафтні програми.

Стаття 10 – Моніторинг впровадження Конвенції

1. Існуючі компетентні Комітети експертів, створені згідно зі статтею 17 Статуту Ради Європи, призначаються Комітетом Міністрів Ради Європи відповідальними за моніторинг впровадження Конвенції.

2. Після кожного засідання Комітетів експертів Генеральний Секретар Ради Європи передає Комітету Міністрів звіт про виконану роботу та про впровадження Конвенції.

3. Комітети експертів мають запропонувати Комітету Міністрів критерії та відповідні правила для нагородження Ландшафтною відзнакою Ради Європи.

Стаття 11 – Ландшафтна відзнака Ради Європи

1. Ландшафтна відзнака Ради Європи — це нагорода, якою можуть бути відзначені місцеві та регіональні органи влади, а також створені ними об'єднання, які запровадили, як складову частину ландшафтної політики Сторони цієї Конвенції, політику або заходи щодо охорони, регулювання та/або планування своїх ландшафтів, які довели довготривалу ефективність і можуть таким чином бути прикладом для інших територіальних органів влади в Європі. Відзнакою можуть бути також нагороджені неурядові організації, які зробили особливо видатний внесок в охорону, регулювання або планування ландшафту.

2. Подання щодо отримання Ландшафтної відзнаки Ради Європи може подаватися Сторонами до Комітетів експертів, згаданих у статті 10. Транскордонні місцеві та регіональні органи влади та їхні об'єднання можуть звертатися з поданнями про нагороду за умови, що вони спільно регулюють відповідний ландшафт.

3. За пропозицією Комітетів експертів, згаданих у статті 10, Комітет Міністрів визначає та публікує критерії для нагородження Ландшафтною відзнакою Ради Європи, затверджує відповідні правила та нагороджує відзнакою.

4. Ландшафтна відзнака Ради Європи присуджується для заохочення тих, хто її отримав, з метою забезпечення сталої охорони, регулювання та/або планування відповідних ландшафтних територій.

ЧАСТИНА IV – ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 12 – Взаємозв'язок з іншими інструментами

Положення цієї Конвенції не повинні зашкоджувати більш жорстким положенням стосовно охорони, регулювання та планування ландшафту, які містяться в інших існуючих або тих, що існуватимуть у майбутньому, національних або міжнародних інструментах, які мають обов'язкову юридичну силу.

Стаття 13 – Підписання, ратифікація та набуття чинності

1. Ця Конвенція відкрита для підписання державами – членами Ради Європи. Вона підлягає ратифікації, прийняттю або схваленню. Ратифікаційні грамоти, документи

про прийняття або схвалення передаються на зберігання Генеральному Секретареві Ради Європи.

2. Конвенція набуває чинності в перший день місяця, який настає після закінчення трьохмісячного періоду після дати, на яку десять держав – членів Ради Європи заявлять про свою згоду на обов'язковість для них Конвенції відповідно до положень попереднього пункту.

3. Стосовно будь-якої держави, яка підписала Конвенцію і згодом заявить про свою згоду на обов'язковість для неї Конвенції, ця Конвенція набуває чинності у перший день місяця, який настає після закінчення трьохмісячного періоду після дати здачі на зберігання ратифікаційної грамоти, документа про прийняття або схвалення.

Стаття 14 – Приєднання

1. Після набуття цією Конвенцією чинності Комітет Міністрів Ради Європи може запросити Європейське Співтовариство та будь-яку європейську державу, яка не є членом Ради Європи, приєднатися до Конвенції на підставі рішення, що приймається більшістю голосів, як це передбачено у статті 20.d Статуту Ради Європи, та одностайного голосування держав-сторін, які мають право бути представленими у Комітеті Міністрів.

2. Стосовно будь-якої держави, що приєднується до Конвенції або стосовно Європейського Співтовариства, у разі його приєднання, ця Конвенція набуває чинності в перший день місяця, який настає після закінчення трьохмісячного періоду після дати здачі на зберігання Генеральному Секретареві Ради Європи документа про приєднання.

Стаття 15 – Територіальне застосування

1. Будь-яка держава або Європейське Співтовариство може на момент підписання або здачі на зберігання ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження або приєднання визначити територію або території, до яких Конвенція застосовуватиметься.

2. Будь-яка Сторона у будь-який час пізніше може, направивши заяву на ім'я Генерального Секретаря Ради Європи, поширити застосування цієї Конвенції на будь-яку іншу територію, визначену в заяві. Конвенція набуває чинності щодо такої території у перший день, що настає після закінчення трьохмісячного періоду після дати отримання заяви Генеральним Секретарем.

3. Будь-яка заява, зроблена згідно з двома пунктами вище стосовно будь-якої території, згаданої у такій заяві, може бути відкликана шляхом направлення повідомлення на ім'я Генерального Секретаря. Таке відкликання набуває чинності у перший день місяця, який настає після закінчення трьохмісячного періоду після дати отримання повідомлення Генеральним Секретарем.

Стаття 16 – Денонсація

1. Будь-яка Сторона може у будь-який час денонсувати цю Конвенцію шляхом направлення повідомлення на ім'я Генерального Секретаря Ради Європи.
2. Така денонсація набуває чинності у перший день місяця, що настає після закінчення трьохмісячного періоду після дати отримання повідомлення Генеральним Секретарем.

Стаття 17 – Внесення змін

1. Будь-яка Сторона або Комітети експертів, згадані у статті 10, можуть запропонувати зміни до цієї Конвенції.
2. Про будь-яку пропозицію щодо внесення змін повідомляється Генеральному Секретареві Ради Європи, який інформує про неї держав – членів Ради Європи, інші Сторони та будь-яку Європейську державу, що не є членом Ради Європи, але яку було запрошено приєднатися до цієї Конвенції згідно з положеннями статті 14.
3. Комітети експертів, згадані у статті 10, розглядають будь-які запропоновані зміни та подають до Комітету Міністрів для затвердження текст, затверджений більшістю у три четвертих представників Сторін. Після затвердження Комітетом Міністрів більшістю голосів, передбаченою у статті 20.d Статуту Ради Європи, та одностайним голосуванням держав-сторін, що мають право бути представленими в Комітеті Міністрів, текст направляється Сторонам для прийняття.
4. Будь-яка зміна набуває чинності для Сторін, які її прийняли, у перший день місяця, що настає після закінчення трьохмісячного періоду після дати, на яку три держави – члени Ради Європи повідомлять Генеральному Секретареві про їхнє прийняття. Стосовно будь-якої Сторони, яка прийме її пізніше, такі зміни набувають чинності в перший день місяця, що настає після закінчення трьохмісячного періоду після дати, на яку зазначені Сторони поінформували Генерального Секретаря про її прийняття.

Стаття 18 – Повідомлення

Генеральний Секретар Ради Європи повідомляє державам – членам Ради Європи, будь-якій державі або Європейському Співтовариству, які приєдналися до цієї Конвенції про:

- а) будь-яке підписання;
- б) заду на зберігання будь-якої ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження або приєднання;

- c) будь-яку дату набуття чинності цією Конвенцією згідно зі статтями 13, 14 та 15;
- d) будь-яку заяву, зроблену відповідно до статі 15;
- e) будь-яку денонсацію, зроблену відповідно до статті 16;
- f) будь-яку пропозицію щодо внесення змін, будь-яку зміну затверджену відповідно до статті 17, та дату набуття нею чинності;
- g) будь-який інший акт, повідомлення, інформування або сповіщення, що має відношення до цієї Конвенції.

На посвідчення чого належним чином уповноважені на це представники підписали цю Конвенцію.

Вчинено у Флоренції цього двадцятого дня місяця жовтня двотисячного року англійською та французькою мовами, при чому обидва тексти є рівноавтентичними, в одному примірнику, який зберігатиметься в архіві Ради Європи. Генеральний Секретар Ради Європи надсилає завірені примірники кожній державі – члену Ради Європи та будь-якій державі або Європейському Співтовариству, запрошеним приєднатися до цієї Конвенції.